

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๖/๒๕๖๙

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๑๗/๒๕๖๘

วันที่ ๒๑ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๙

ระหว่าง { บริษัท แหลมฉบ้ง อินเทอร์เน็ต เนชั่นแนล เทอร์มินอล จำกัด ผู้ร้อง
เทศบาลนครแหลมฉบัง ผู้ถูกร้อง

เรื่อง บริษัท แหลมฉบ้ง อินเทอร์เน็ต เนชั่นแนล เทอร์มินอล จำกัด (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ
พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปได้ว่า บริษัท แหลมฉบ้ง อินเทอร์เน็ต เนชั่นแนล เทอร์มินอล จำกัด (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่า เมื่อวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๖ ผู้ร้องทำสัญญาลงทุน บริหาร และประกอบการท่าเทียบเรือตู้สินค้า ซี.๓ ณ ท่าเรือแหลมฉบัง กับการทำเรือแห่งประเทศไทย (กทท.) อันเป็นโครงการลงทุนในกิจการของรัฐ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานและความมั่นคงทางเศรษฐกิจ มีกำหนดระยะเวลา ๓๐ ปี เทศบาลนครแหลมฉบัง (ผู้ถูกร้อง) มีหนังสือแจ้งรายการประเมินภาษีโรงเรือน และที่ดิน เรียกเก็บเงินค่าภาษีจาก กทท. ท่าเรือแหลมฉบัง และ กทท. มีหนังสือแจ้งรายการประเมิน ภาษีโรงเรือนและที่ดินให้แก่ผู้ร้องซึ่งมีหน้าที่ในการชำระค่าภาษีอากรและค่าธรรมเนียมอื่นใด รวมทั้ง หนี้สินและความรับผิดสำหรับค่าภาษีและค่าธรรมเนียมสำหรับทรัพย์สินใด ๆ ของท่าเทียบเรือที่ต้องจ่าย ตามกฎหมาย ผู้ร้องชำระเงินค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินประจำปี ๒๕๔๙ - ๒๕๕๙ ประจำปี ๒๕๖๐ - ๒๕๖๑ และประจำปี ๒๕๖๒ ต่อมาผู้ร้องมีหนังสือให้ผู้ถูกร้องคืนเงินค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินที่ชำระไว้เกิน

แก่ผู้ร้อง ประจำปี ๒๕๖๐ - ๒๕๖๑ พร้อมดอกเบี้ย รวมเป็นเงินจำนวน ๑๓๒,๐๔๗,๔๘๙.๒๗ บาท รวมทั้งประจำปี ๒๕๕๙ - ๒๕๕๙ และประจำปี ๒๕๖๒ พร้อมดอกเบี้ย รวมเป็นเงินจำนวน ๗๕๐,๕๔๔,๓๒๘.๗๐ บาท เนื่องจากผู้ร้องเห็นว่าสัญญาดังกล่าวเป็นสัญญาร่วมลงทุนที่คู่สัญญาต้องผูกพัน การดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารและประกอบการทำเทียบเรือ การดำเนินการในรูปแบบหรือวิธีการใด ระหว่างคู่สัญญาเป็นเพียงการดำเนินการภายใต้บังคับของสัญญาสัมปทานร่วมลงทุนเพียงสัญญาเดียวเท่านั้น ซึ่งตามสัญญากำหนดให้ผู้ร้องเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่เป็นโครงสร้างพื้นฐานเพิ่มเติม สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และเครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่ผู้ร้องจัดหามาใช้งานในท่าเทียบเรือตลอดอายุสัญญา หลังจากที่สัญญานี้สิ้นสุดลงหรือมีการบอกเลิกสัญญา ให้อสังหาริมทรัพย์ต่าง ๆ ของผู้ร้องทั้งหมดตกเป็นกรรมสิทธิ์ของ กทท. โดยผู้ร้องจะเรียกร้องค่าตอบแทนใด ๆ จาก กทท. ไม่ได้ มีลักษณะเป็นสัญญาต่างตอบแทนยิ่งกว่าสัญญาเช่าธรรมดา ไม่ใช่สัญญาเช่าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อีกทั้งตามสัญญาที่กำหนดให้ผู้ร้องเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในระหว่างอายุสัญญานั้น ค่าตอบแทนตามสัญญาในส่วนดังกล่าวไม่ใช่ค่าเช่า การที่ผู้ถูกร้องคำนวณค่าตอบแทนรายปี (Fixed Fee) โดยรวมค่าเช่าทรัพย์สินทั้งหมดที่เป็นกรรมสิทธิ์ของ กทท. และผู้ร้อง เป็นการคำนวณค่าตอบแทนการใช้ทรัพย์สินซึ่งเป็นของผู้ร้อง เข้าไปด้วย ไม่ใช่ค่าเช่าทรัพย์สินที่แท้จริงของ กทท.

ผู้ถูกร้องมีหนังสือที่ ขบ ๕๒๖๐๖/๔๘๕๖ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๖๓ และหนังสือที่ ขบ ๕๒๖๐๒/๓๐๔ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๖๕ แจ้งผู้ร้องว่าการประเมินภาษีประจำปีดังกล่าว ผู้ร้องเป็นโจทก์ยื่นฟ้องผู้ถูกร้องเป็นจำเลยต่อศาลยุติธรรม กรณีการประเมินภาษีประจำปี ๒๕๕๙ - ๒๕๕๓, ๒๕๕๖, ๒๕๕๗, ๒๕๕๘ และ ๒๕๕๙ มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ครพ.ภษ.๕๔๙๖ - ๕๕๐๐/๒๕๖๒ ให้ยกฟ้องผู้ร้อง ส่วนการประเมินภาษีประจำปี ๒๕๕๔ - ๒๕๕๕ มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๒๗๓/๒๕๖๐ ให้ยกฟ้องผู้ร้อง สำหรับการประเมินภาษีประจำปี ๒๕๖๐ - ๒๕๖๑ มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ครพ.ภษ. ๖๓๑๖/๒๕๖๓ และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ครพ.ภษ.๑๐๐๐/๒๕๖๔ ไม่อนุญาตให้ผู้ร้องฎีกา ยกคำร้อง และไม่รับฎีกาของผู้ร้อง ส่วนการประเมินภาษีประจำปี ๒๕๖๒ ผู้ร้องถอนฟ้อง ศาลภาษีอากรกลางมีคำสั่งอนุญาต และจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ศาลฎีกา ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ และศาลภาษีอากรกลาง วินิจฉัยเป็นแนวทางเดียวกันว่า สัญญาระหว่างผู้ร้องกับ กทท. แม้จะมีข้อสัญญาที่มีวัตถุประสงค์หลายประการ แต่อย่างน้อยก็มีวัตถุประสงค์ในการให้สิทธิผู้ร้องใช้ทรัพย์สินที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ของ กทท.

โดยคิดผลตอบแทนที่ถือเป็นค่าเช่าด้วย ดังนั้น ไม่ว่าวัตถุประสงค์ของสัญญานี้มีบางส่วนเป็นสัญญาสัมปทาน แต่มีบางส่วนที่มีวัตถุประสงค์เป็นการเช่าทรัพย์สินของ กทท. ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่มีการประเมินเรียกเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินรวมอยู่ด้วย ย่อมถือได้ว่าอาคารและที่ดินดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่ กทท. ให้เช่าตามพระราชบัญญัติการทำเรือแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๙๔ มาตรา ๑๗ ซึ่งไม่ได้รับการยกเว้นจากการเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน การประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ถูกร้องไม่คืนเงินค่าภาษีโรงเรือนและที่ดินดังกล่าวให้แก่ผู้ร้อง

ผู้ร้องเห็นว่าการที่ผู้ถูกร้องประเมินภาษีประจำปีของผู้ร้องตามพระราชบัญญัติการทำเรือแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๙๔ มาตรา ๑๗ มีผลให้ผู้ถูกร้องไม่ต้องคืนเงินภาษีโรงเรือนและที่ดินที่ชำระไว้เกินแก่ผู้ร้อง เป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องและไม่เป็นธรรมอย่างร้ายแรง ละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้อง การกระทำดังกล่าวเป็นผลมาจากพระราชบัญญัติการทำเรือแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๙๔ มาตรา ๑๗ มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๗๗

ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง เนื่องจากเป็นเรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่น หรือเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔)

ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ดังนี้

๑. การที่ผู้ถูกร้องไม่คืนเงินภาษีโรงเรือนและที่ดินที่ชำระไว้เกินให้แก่ผู้ร้อง เป็นการกระทำละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้อง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๗๗

๒. พระราชบัญญัติการทำเรือแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๙๔ มาตรา ๑๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๗๗

๓. มีคำสั่งบังคับให้ผู้ถูกร้องคืนเงินภาษีโรงเรือนและที่ดินที่ชำระไว้เกินให้แก่ผู้ร้อง

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

- ๔ -

ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ทราบถึงการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับด้วย โดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดินหรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง” วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าคำร้องตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลจะไม่รับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้ และถ้าศาลเห็นว่าเป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา” มาตรา ๔๗ บัญญัติว่า “การใช้สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ต้องเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพอันเกิดจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจรัฐ และต้องมิใช่เป็นกรณีอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... (๒) รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญได้กำหนดกระบวนการร้องหรือผู้มีสิทธิขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยไว้เป็นการเฉพาะแล้ว ... (๔) เรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่น หรือเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ...” มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ภายใต้บังคับมาตรา ๔๗ ผู้ใดถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้ ถ้าผู้นั้นเห็นว่าการละเมิดนั้นเป็นผลจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ให้ยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน และให้ผู้ตรวจการแผ่นดินพิจารณายื่นคำร้องต่อศาลพร้อมด้วยความเห็นภายในหกสิบวันนับแต่วันที่รับคำร้องจากผู้ร้อง โดยให้ผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ร้องทราบภายในสิบวันนับแต่วันที่ครบกำหนดเวลาดังกล่าว” วรรคสอง บัญญัติว่า “ในกรณีที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องตามวรรคหนึ่ง หรือไม่ยื่นคำร้องภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ผู้ถูกละเมิดมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลได้” และวรรคสี่ บัญญัติว่า “ให้นำความในมาตรา ๔๖ วรรคสองและวรรคสามมาใช้บังคับแก่การยื่นและการพิจารณาคำร้องตามมาตราสี่ด้วยโดยอนุโลม”

- ๕ -

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบ ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า การกระทำของผู้ถูกร้องที่ไม่คืนเงินภาษีโรงเรือนและที่ดิน ประจำปี ๒๕๔๙ - ๒๕๕๙ ประจำปี ๒๕๖๐ - ๒๕๖๑ และประจำปี ๒๕๖๒ ที่ชำระไว้เกิน พร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ร้อง อ้างว่าอาคารและที่ดินดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่ กทท. ให้เช่า ไม่ได้รับการยกเว้นจากการเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินตามพระราชบัญญัติการทำเรื่อง แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๙๔ มาตรา ๑๗ การประเมินภาษีประจำปีดังกล่าวชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกร้อง ไม่ต้องคืนเงินภาษีโรงเรือนและที่ดินที่ชำระไว้เกินแก่ผู้ร้อง เป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องและไม่เป็นธรรม อย่างร้ายแรง ละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้อง และการกระทำดังกล่าวเป็นผลมาจากพระราชบัญญัติ การทำเรื่องแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๙๔ มาตรา ๑๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๗๗ ซึ่งการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๘ กรณีที่ผู้ร้องกล่าวอ้างเกี่ยวกับการกระทำ ของผู้ถูกร้องที่ไม่คืนเงินภาษีโรงเรือนและที่ดิน ประจำปี ๒๕๔๙ - ๒๕๕๙ และประจำปี ๒๕๖๒ พร้อมดอกเบี้ย ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบไม่ปรากฏว่าผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน ในกรณีดังกล่าวเสียก่อน ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง ส่วนที่ผู้ร้อง กล่าวอ้างเกี่ยวกับการกระทำของผู้ถูกร้องที่ไม่คืนเงินภาษีโรงเรือนและที่ดิน ประจำปี ๒๕๖๐ - ๒๕๖๑ พร้อมดอกเบี้ย แม้ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง ทำให้ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญก็ตาม เมื่อข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบ ปรากฏว่า เป็นเรื่องศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

สำหรับที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า พระราชบัญญัติการทำเรื่องแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๙๔ มาตรา ๑๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๗๗ นั้น เป็นการยื่นคำร้องขอให้ ตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมาย รัฐธรรมนูญบัญญัติให้สิทธิไว้เป็นการเฉพาะแล้ว

- ๖ -

ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ และมาตรา ๒๓๑ (๑) กรณีไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไข ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๘ ประกอบมาตรา ๔๗ (๒) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย เมื่อมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

(คำสั่งที่ ๖/๒๕๖๙)

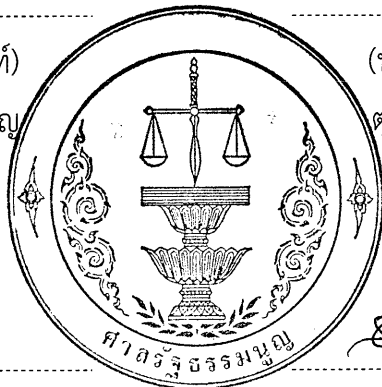
(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุพท์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หะวานนท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนภดล เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม รัฐอมฤต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุเมธ รอยกุลเจริญ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสรารุช ทรงศิริไธ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ